

РЕШЕНИЕ

№ 273

гр. София, 16.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 16.12.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Цветелина Заркова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9159** по описа за **2022** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), чрез юрисконсулт М. Д., срещу Решение № 3309 от 31.08.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав, по адм. нак. дело № 20211110207252/2021г. С решението е отменен електронен фиш (ЕФ) за нарушение, установено с автоматично техническо средство, серия „К“ № 2809266 на СДВР, с който на К. П. К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 600 (шестстотин) лева на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т.5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

С касационната жалба се релевират основания за неправилност и необоснованост на решението на СРС. Твърди се, че електронният фиш съдържа всички задължителни реквизити за издаването му, безспорно е установено посоченото в ЕФ нарушение, както и че законово е ангажираната административнонаказателната отговорност на нарушителя. Моли съда да отмени обжалваното решение и да постанови ново, с което да потвърди процесния електронен фиш. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомереност на адвокатския хонорар.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не се представлява. Депозирани са писмени бележки.

Ответникът – К. П. К. в съдебно заседание не се представлява. Депозирани са писмени

отговор на касационна жалба, с който се оспорва жалбата и се претендират направените по делото разноски, за което представя списък.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – прокурор Д. намира жалбата за неоснователна поради което счита, че същата следва да бъде отхвърлена.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, XI касационен състав, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК от лице с процесуална легитимация, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност. Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

От фактическа страна районният съд е приел, че на 22.04.2019г. в 11:26 часа, в [населено място], на [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]с преносима система за контрол на скоростта на моторните превозни средства с вградено разпознаване на номера и комуникации, тип ARH CAM S1 с фабричен номер 11743FO, е била установена скорост от 94км/ч., при ограничение на скоростта – 50 км/ч за населено място, на моторно превозно средство лек автомобил „М. С 500“ с рег. [рег.номер на МПС] .

След извършена проверка по отношение на собствеността на моторното превозно средство е било установено, че лекият автомобил е собственост на „Саймън Ойл Трейдинг“ ЕООД. Законният представител на лекия автомобил, в декларация от 29.05.2019г., на основание чл. 189, ал. 5 ЗДвП, е посочила, че на процесната дата превозното средство е било управлявано от К. П. К., като посочила данни и представила копие на свидетелство за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на същия.

Въз основа на служебно изготвена справка за собственост и декларацията по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, от СДВР е издаден процесния електронен фиш за налагане на глоба серия „К“ № 2696053/22.04.2019г., с който на водача на лекия автомобил, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т.5 ЗДвП е наложена глоба в размер на 600 лв.

Със сигнал, подаден по пощата на 20.04.2021г. и входящ в СДВР от К. П. К., се възразява срещу издадени 7 броя ЕФ, сред които и процесния, за превишена скорост с автомобили, чиято собственост му е неизвестна и които не е ползвал или управлявал, като се моли за да бъде извършена обстоятелствена проверка относно посочените в сигнала МПС – та. Приложена е преписка от ДП № 3384 ЗМК-2330/2015 по описа на 09 РУ СДВР пр.пр.46545/2015г. по описа на СРП за откраднати лични документи от владението на К. П. К. сред които и посоченото в декларацията СУМПС №[ЕИК]/12.05.2011г.

При тази фактическа обстановка СРС е приел, че описаното в електронния фиш административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП не е осъществено и незаконосъобразно е ангажирана отговорността на лицето на основание чл. 182, ал. 1, т. 5 от ЗДвП.

Решението е правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. СРС не е допуснал съществено процесуално нарушение при осъществената преценка на събраните по делото доказателствените материали. Касационната инстанция не е оторизирана да контролира спазването на правилата на формалната логика в оценъчната дейност на

въззивния съд по отношение на наличната доказателствена маса. АС-София град не може да подменя вътрешното убеждение на контролирания съд по фактите, включени в предмета на доказване, но той е оправомощен да извърши проверка относно изпълнението на процесуалните изисквания, гарантиращи правилното му формиране в съответствие с принципната норма на чл.14 НПК. Вътрешното убеждение е съзнателна увереност, основана на доказателствените материали, събрани и проверени по надлежния ред при обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото, анализирани и оценени поотделно и в тяхната взаимовръзка. Нарушение на тези изисквания е налице, когато решаващият съд е игнорирал доказателства /напълно пренебрегнал/, формално обсъдил или недостатъчно преценил някои от доказателствените материали за фактите, включени в предмета на доказване, на което данните по делото не сочат. Въззивната инстанция е събрала всички относими, допустими и поискани от страните доказателства и е осъществила дължимия анализ на доказателствения материал.

При съставяне на електронния фиш не са допуснати съществени нарушения, обуславящи отмяната му. Процесният акт съдържа всички реквизити, изчерпателно посочени в чл. 189, ал. 4 от ЗДвП. Налице е конкретно и ясно описание на нарушението – посочена е датата и часът, както и мястото на извършване на нарушението, установената, респ. разрешената скорост. Налице е правна квалификация на нарушението и приложимата санкционна разпоредба. В допълнение следва да се посочи, че забраната да се издава електронен фиш за нарушение, установено с мобилно АТСС, касае само случаите, визирани в чл. 11, ал. 2 и 3 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., когато измерването на скоростта от мобилно АТСС се извършва от служебни автомобили или мотоциклети, които също се движат. Процесният случай не е такъв, доколкото нарушението е установено с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации, прикрепена към служебно превозно средство или временно разположена на участък от пътя.

Съгласно общото правило на чл. 188.ал.1 от ЗДвП собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство.

Специалната разпоредба на чл.189, ал.5 от ЗДвП конкретизира общото правило, като разписва по-строги правила за освобождаване на собственика от отговорност за извършени нарушения със собствения му автомобил. Законодателят поставя изискване собственикът да бъде заинтересован по отношение на автомобила си и да прояви активност да установи кой го е управлявал в този момент. Дори и да е предоставил ползването му на някой друг, той трябва да се свърже с него и да установи кой точно е извършил нарушението. Ако не може да направи това, собственикът трябва да понесе наказанието за извършеното нарушение. Така се постига генералната превенция на закона и собственикът на автомобила ще бъде приучен за в бъдеще да проявява заинтересованост по отношение на автомобила си. Затова в декларацията собственикът е длъжен да посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и да представи копие от неговото СУМПС. Двете изисквания са кумулативни. По този начин законодателят предотвратява възможността да се злоупотребява с посочването на лица, които са ползватели на автомобила на някакво основание за по-дълъг период от време. Допълнителна

законова гаранция, че не се злоупотребява с данните на соченото в декларацията лице е предоставянето на копие от неговото СУМПС, което е личен документ съгласно чл.1, ал.4, т.2 от Закона за българските лични документи. Фактът, че собственикът на автомобила разполага с копие от личен документ на лицето, на което вменява нарушението сочи извод, че той е проявил дължимата активност за установяване на нарушителя.

Съгласно чл.150а, ал.1 ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство, да не е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, както и свидетелството му за управление да е в срок на валидност, да не е временно отнето по реда на чл.171, т.1 или 4 или по реда на чл.69а НПК и да не е обявено за невалидно, тъй като е изгубено, откраднато или повредено.

От събраните в хода на административнонаказателното производство доказателства се установява по безспорен начин, че СУМПС №[ЕИК] на К. П. К. е било обявено за невалидно, тъй като същият е подал декларация, че същото му е откраднато. Нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на К. е извършено на 22.04.2019г. По делото са представени доказателства, че на 19.10.2015г. на К. е било издадено ново СУМПС №[ЕИК] с дата на валидност до 12.05.2021г., т.е. към датата на извършване на нарушението и към датата на подаване на декларацията на основание чл.185 ал. 5 ЗДвП, СУМПС №[ЕИК]/19.10.2015г. е валидното свидетелство.

В случая представеното копие от невалидно СУМПС, към датата на установеното нарушение, по силата на което С. А. Х. е предоставила безвъзмездно за ползване автомобила на К. П. К., не може да се счете за изпълнение на кумулативните предпоставки на чл.189, ал.5 от ЗДвП и съответно не може да освободи собственика от административнонаказателна отговорност за установеното нарушение.

Съобразно разпоредбата на чл. 63д от ЗАНН, в съдебните производства пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на Административнопроцесуалния кодекс. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника по касация, съдът следва да присъди разноски за адвокатско възнаграждение, в размер на 300 лв., съгласно представения договор за правна защита и съдействие, с подписването на който са заплатени същите.

По изложените мотиви и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София – град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3309 от 31.08.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 136-ти състав, по адм. нак. дело № 20211110207252/2021г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на К. П. К., ЕГН [ЕГН] сумата от 300 (триста) лева, деловодни разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: